

007
f. 8p

Tom. 74

1. 8
2.
3.
4. 8
5. 0
6. 8
7. 8
8.
9. 1
10. 2
11.
12. 12
14.
15. 2
16.
17.



Q. D. B. V.

DISSERTATIO HISTORICO-MORALIS

de

A Σ K H Σ E I

PHILOSOPHICA,

quam

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,

DN. FRIDERICO WILHELMO,
REGNI BORUSSIAE HEREDE, ET RELIQA,

PRAESIDE

IO. FRANCISCO BVDDEO,

P. P.

PRO SVMMIS IN PHILOSOPHIA HONORIBVS
RITE CONSEQVENDIS,

A. D. IVN. A. M. DCCI.

ERVDITORVM EXAMINI

submitte

IO. FRIDERICVS Reichenbach/
Herstadiensis-Saxo.

HALAE MAGDEB. Typis Chr. Henckelii, Acad, Typogr. gr.

I.
63
62
91
09
81
54
29

ali
c-
a-
o-
m

o-
a-







Q. D. B. V.

Σύνοψις.

Quo purior philosophia est, eo magis ad praxin potius, quam ad contemplationem est comparata, §. I. ἀσκησις quid nobis denotet, §. II. Omnia ἀσκησεως genera ad tria reuocari possunt capita, cum aut voluptati, aut ambitioni, aut auaritia per eam obuiam ire voluerint veteres, §. III. Voluptati quidem, dum se abstinnerunt a cibis delicatioribus, praesertim ab esu carnum, §. IV. quae antiquissima fuit ἀσκησις, §. V. itemque a vino, §. VI. Non Pythagoraei solum, sed Epicurus quoque alique philosophi aquam biberunt. §. VII. De Gymnosophistarum, Cynicorum, aliorumque ad voluptatem debellandam inuentis. §. VIII. Somno etiam certos posuere limites veteres, §. IX. Ambitioni quatenam opposita fuerint. Contemptus & exagitationes Pythagoraeorum tempore probationis, §. X. huc vestitus sordidus & squalidus philosophorum, etiam spectauit, §. XI. Cur barbaram aluerint philosophi, §. XII. Cur pallio vsi sint, §. XIII. Auaritiam per diuitiarum contemptum euitare annisi sunt, §. XIV. Exempli philosophorum opes magno animo contemnendum, §. XV. huc referenda tenuis philosophorum, praesertim Cynicorum, suppellex, §. XVI. De pera & baculo veterum philosophorum, §. XVII. Communio quoque bonorum inter Pythagoraeos recepta huc spectauit, §. XVIII. Quousque Plato Pythagoricam istam communionem approbauerit, §. XIX. Apud Ebraeos similia exercitationum genera in vsu fuisse, probatur exemplo Essenorum, §. XX. De Rechabitis quid sentiendum, §. XXI. Ad Christianos peculiaris ἀσκησεως modus propagatus fuit per Eremitas, §. XXII. Origo disciplinae monasticae, §. XXIII. Monachorum cum veteribus Ebraeorum & gentilium ascetis comparatio, §. XXIV. Recentior status monasticus a veteri, itemque

ab ἀσκήσεσι Ebraeorum & philosophorum gentilium plurimum differt, §. XXV. Querelae eruditorum de corruptione status monastici, §. XXVI. De flagellationum apud monachos maximo abusu, §. XXVII. In ἀσκήσεσι veterum philosophorum notatur primo plerorumque foeda hypocrisis, §. XXVIII. Secundo, reliquorum superbia, §. XXIX. Quid porro in ea aut laudandum, aut vituperandum paucis indicatur. §. XXX.

§. I.

Quo purior
philosophia
est, eo ma-
gis ad pra-
xin potius,
quam ad
contempla-
tionem est
comparata.



Ogitanti mihi atque

perpendenti veteris pariter ac recentioris philosophiae indolem, maximum sese offert, quo haec ab illa differt, discrimen. Apud veteres enim sapientis viri, quem recentior aetas philosophum dixit, hoc praecipuum

erat munus, temperantiae, iustitiae, humanitatis, ac moderationis aliis praecire exemplum: quique in omni virtutum genere excelebat, is demum hoc nomen, huncque titulum promerebatur. Aft deinceps inualuit, vt illi, qui ingenio valebant, eiusque omnes vires ad rerum naturalium ciuiliumque causas indagandas conferebant, linguamque ad prompte de rebus quibusuis differendum erudiuerant, hocce sibi vendicarent nomen, nec sapientes modo dici, sed & videri vellent. Quo propius tamen philosophia ad primam accedit originem, eo luculentiora priscae istius & genuinae sapientiae, ad praxin & vitam rite instituendam vnice comparatae, comparent vestigia. Quorsum & illud refero, quod de ἀσκήσεσι veterum philosophorum passim legitur, modernis philosophis, saltem ad vsum quod attinet, plane ignorata. De qua, quod praepotens fortunet Deus, in praelenti verberius exponere dissertatione, mecum constitui.

§. II. Nostrum non est diu immorari vocibus, qui ad res ipsas properamus. Nihil ergo aliud monemus, quam quod

ἀσκη-

ἀσκήσεσι
quid nobis
debet?

ἀσκήσις nobis denotet exercitationem ad virtutem, vel potius maiorem virtutis gradum acquirendum, comparatam, qua praecipue philosophi, vt ceteris virtute praestarent, id quod sui muneris esse existimabant, vtebantur. Virtus equidem, iuxta Platonis saniorumque philosophorum sententiam donum Dei est, vel potius fructus summae felicitatis, hoc est, coniunctionis hominis, cum Deo, adeoque nulla ἀσκήσει seu exercitatione acquiri potest. Ast qui semel, (quod tamen ex naturae viribus fieri nequit) virtutem adepti sunt, illi vt variis exercitationum generibus maiorem indies consequantur perfectionem, non possunt non summo anniti studio. Philosophi veteres, lumine quippe reuelationis destituti, putabant se naturae viribus eo pertingere posse, (licet nonnulli diuinæ gratiæ precibusque hic omnia tribuerint) in quo tamen errarunt grauiter. Nec tamen ideo contemnenda illorum ἀσκήσις, quippe quae multos christianorum hodie in ruborem vertit. Singularia autem hac voce hic indigitamus exercitationum genera, quae solis philosophis erant propria. A Pythagoraeis has exercitationes ἀγῶνας, βασίνας, ἀσκήσεις dictas iam obseruauit IO. SCHEFFERVS. * MARCVS AV- * de Nat. & RELIVS ANTONINVS Imperator ** vocat ἑλληνικὴν ἀγωγὴν const. Phil. γῆν Graecanicam institutionem; PLVTARCHVS, * notante, los. Ital. c. THOMA GATAKERO ** παιδείαν ἑλληνικὴν. Namque de, XIV. p. 140. philosophica ista exercitatione loqui imperatorem, antecede- ** l. I. §. VI. dentia docent: a Diogneto, (didici) quod pro stratis grabatulum * in Alexan- ac pellem expetuerim, ceteraque Graecanicae institutionis admidro. nicula.

§. III. Licet autem varia fuerint atque diuersa ἀσκήσεως Omnia ἀ- genera, ad certa tamen ea reuocare capita, haud inconueniens erit. Tria scilicet esse vitia praecipua atque capitalia, genera ad quibus quotidie hominum genus vexatur & in transuersum tria reuocagitur, non potuerunt non veteres, vel mediocri diligentia, si possunt ad propensiones suas inclinationesue attendentes, depre- capita, cum hendere. Voluptatis innuo cupiditatem, auaritiam, atque, aut volu- ambitionem. His ergo obuiam eundum esse, virtutis bonae-

** ad Antonini l. c.

ptati, aut
ambitioni,
aut auari-
tiae per
eam ob-
uiam ire vo-
luerint ve-
teres.
Voluptati
quidem
dam se ab-
stinuerunt
a cibis deli-
cioribus,
praesertim
ab esu car-
nium.

que mentis cultori, intelligentes, suas merito eo comparatas voluerunt ἀσκήσεις seu exercitationes. Infirmis itaque, & nos huic ordini: & primo quae voluptatis cupiditati, tum quae ambitioni, & denique quae auaritia ab iis opposita fuerint remedia, paucis considerabimus.

§. IV. Voluptati per temperantiam obuiam quam re-
ctissime iri constat. Ad temperantiam autem promouen-
dam non vnum illis in promptu erat exercitationis genus.
Cum primis simplicissimo utebantur victu, non ad palatum
delectandum aut varias cupiditates irritandas, sed ad corpo-
ris saltem robur ac sanitatem conseruandam apto. Inter eos
autem cibos, a quibus libenter abstinebant, carnes referre licet.
Nec forte immerito, cum carniū vsus ad prauas libidines &
excitandas, & fouendas, multum videatur conferre. Certe an-
te diluuium carniū esum haud licitum fuisse, valde mihi fit
verosimile, eamque plurimorum & Ebraeorum & Christia-
norum esse sententiam, pronunciat IO. SELDENVS. * Post
* de I. N. & diluuium eum diserte a Deo permittum esse, nonnulli
G. iuxta di- fidenter asserunt, prouocantes ad Genes. IX. 3. 4. quae res ta-
scipl. Ebr. l. men difficultate non caret, praesertim si quis ipsū textum
I. cap. X. p. Ebraeum accuratius consideret, prout & ab aliis iam est ob-
m. 17. seruatum. Israëlitis equidem deinceps Deus carniū esum,

forte διὰ τὴν σκληροκαρδίαν illorum, concessit, pasimque a-
pud alias quoque gentes receptus fuit: sed qui praeter ceteris
tamen vitae integritati morumque sanctitati studebant, ab
eodem sibi temperarunt. Accuratissimi seuerisfimeque prae
caeteris omnibus hac in re erant Pythagoraci. Sunt equi-
dem qui omni prorsus carne abstinuisse eos contem-
dant, quos recte tamen redarguit IO. SCHILTERVS *
na Pytha- licer ipse non explicet, quousque PYTHAGORAS suis car-
gor. §. XLI. niū esum permiserit. Nimirum ad eos tantum ex suis
discipulis hoc pertinere volebat, qui erant theoreti-
corum summi. Testis est IAMBlichvs, * cuius vt & reli-
quorum Graecanicorum Auctorum verba, latine saltem re-
XXIV. fe emus: *Proprie vero maxime theoreticis philosophis, & maxime*
per-

* de discipli-
na Pytha-
gor. §. XLI.
* lib. I. cap.
XXIV.

perfectis penitus interdixit esu superfluorum, neque animalibus cuiquam ex eis ullo tempore vesci permisit. Cui suffragatur PORPHYRIUS: ** indeque recte concludit IO. SCHEFFERVS, ** de ** de non ehis, non de quibuscunque Pythagoricis, intelligendum esse, su Carn. l. quod de abstinentia carniū inter ipsos obseruata, ALEXIS I. c. XXVII. apud ATHENAEVM, ** STRABO, * PLYTARCHVS, ** ORI- * c. XIV. GENES * HIERONYMVS, ** aliique tradiderunt. Praeter p. 145. theoreticos autem, & legumlatōres hic aliis abstinentiae & ** l. IV. cap. sobrietatis praere exemplum voluit Samius fenex. Id quo- VI. que nos docet IAMBLICHVS: Imperauit quoque, vt qui ex * l. VII. politicis essent legumlatōres, ab animalibus abstinerent. Ceteris o- ** in l. quae mnibus vero esus animalium fuit permissus: reliquis concessit animalia vt animalibus quibusdam, quorū vita esset non omnino purgata & magis ut an- sancta, & philosopha. Recte autem rursus obseruat IO. SCHEFF- tur ratione. FERVS, * non omnium animalium esum, inferioris etiam ordi- * l. IV. con- dinis discipulis concessisse PYTHAGORAM, sed quorundam; tra Celsum. quorundam contra prohibuisse, vt melanuri & erythrini, imo * l. II. con- piscium in vniuersum, si fides habenda PLYTARCHO. ** Existi- tra Iou- mauit enim piscium carnem nec sanitati satis conducere, nec nian. castitati. Maximoque adeo interuallo ab illis discescit, qui * l. c. tum egregie se ieiunare existimant, si a terrestrium animalium ** Sympos. carnibus se abstinentes, piscium variis generibus, aliisque ci- l. VIII. bis delicatioribus, & vino generosiori stomachum replent. q. 8. Dum verō ab animalibus impuris, Deoque consecratis suos abstinere iussit, alias huius instituti habuisse merito censetur rationes, quae nunc ad nos non spectant. Excipienda tamen rursus sunt animalia immolata, & pro victimis oblata, quippe quorum carnibus ipse putatur vsus Pythagoras. Tertius est MALCHVS seu PORPHYRIUS: cibus eius fuit panis varius & caro ex sacris victimis.

§. V. Habuit omnino in eo PYTHAGORAS non rationem Quae anti- modo sibi suffragantem, sed exempla quoque veterum. Do- quissima- cet hoc PLATO: * carnibus autem abstinebant (antiquissimi) fuit deum- Nam vesci carnibus, & Deorum aras polluere sanguine, impium vi- sic. debatur. Ita orphica quaedam vita tunc vigeat. Inanimatis * l. VI. de LL. quip- p. 875.

quippe omnibus vefcebantur, & ab animalibus omnibus abftinebant. Ex recentioribus idem obferuauit, calculoque fuo approbat LVDOVICVS COELIVS RHODIGINVS: ** *feribit in antiquitatum libris Dicæarchus, Saturni tempore, carnibus reiectis, omnes frugibus ac pomis vefci folitos. Triptolemi præcepta circumferunt tria: honorandos parentes, venerandos Deos, carnibus non vefcendum.* Imo fuerunt nonnulli qui carnium efum homini non efle naturalem, fed naturæ potius inftituto aduerfari, ex inftumentis, quibus ad comedendum vtitur, probare voluerunt. * Animalia enim quæ carnibus pafcuntur, vt lupos, leones, dentes anteriores oblongos, acutos & a fe mutuo feiunctos habere, quia carnes, quibus vorandis nata funt, conftictiores fint, quam vt pofint abfque profunda dentium infixione decerpi. Illa autem quæ herbis vefcuntur, dentes breues, iunctos, extenfos habere, vt facile colligi queat, homini, qui talibus ad comedendum vtitur, herbas & fructus in alimentum efle. Quam quidem coniecturam vt non adeo firmo fundamento innixam, non probamus plane, nec tamen prorfus reiicimus. Quicquid autem huius fit, ad voluptatem magis, quam neceffitatem, comparatum carnium efum facile quis exiftimare poffet. Nec tamen, poftquam femel eidem aliquis affuetus eft, temere prorfus ab eo fe abftinebit, cum forte fine fanitatis hoc non fieri poffit iactura: efusque tandem carnium ex illorum genere fit, quæ pro vtentium diuerfitate, aut recta, aut praua dicenda.

** *Anti-
quar. Le-
ftion lib.
XXVIII.
cap. II.
* Antonius
le Grand.
Inftitut.
Philof. part.
VIII. artic.
V. p. 418.*

*Itemque a
vino.*

* *I. I. cap.
XXIV.*

§. VI. Occafio hic fe commoda nobis offerret inquirendi paulo accuratius, in exquisitiffimum ciborum delectum, quem inftituit PYTHAGORAS, & cui non phyficas modo, fed morales potiffimum fubfuiiffe caufas arbitror, præfertim cur fabis fuis tam fevere interdixerit? Sed ad alia nobis propereandum. Offerit fe autem nobis poft cibum, potus. Hunc exquisitoribus philofophis olim non vinum, fed aqua, præbebat. PYTHAGORAS genuinis fuis difcipulis, qui que primi ordinis erant, fcilicet contemplatiuis, vini vfum prorfus prohibuit. *Inftituit, inquit IAMBlichvs, * vt neque animalibus vilo*

vn.

vnquam modo vescerentur, neque vinum vllatenus biberent. Hinc
 satrapa quidam Perfarum de APOLLONIO THYANAEOPy-
 thagoraeae disciplinae obseruantissimo, apud PHILOSTRA-
 TVM, ** ita verba facit: *Audiens hunc virum neque animalibus
 vesci, nec vinum bibere, crasse & rustice ipsum pastam.* Causam in-
 dicat IAMBlichvs: * *Acibus quibusdam ceu rebus, quae ratio-
 nem perfringerent eique vim inferrent, & mentis sinceritati integri-
 tatiq; officerent, indixit abstinentiam, Arque hisce etiam de cau-
 sis vim abstinentiam & ciborum paucitatem.* Vel vt APOLLONIVS
 loquitur apud PHILOSTRATVM: * *vinum puram quidem po-
 tionem esse asserbat, cum ex arbore minime syluestri ad homines pro-
 veniret: verum ipsam bono si arui mentis aduersari dicebat, quod eius
 sublimem diuinamque partem aliquando peruerteret.* Non ergo su-
 perfitione quadam, aut errore ac si vinum per se malum esset,
 adductus PYTHAGORAS vini vsum suis non permisit, sed
 graui praegnantique causa commotus, quod rationem perfringe-
 ret, eique vim inferret, quod bono si arui mentis aduersaretur. Nec as-
 seruit, prorsus nefas esse, vinum bibere, cum eius vsum secun-
 di ordinis discipulis permiserit, sed illis qui ad perfectam &
 consummatam sapientiam adspirabant, non conducere vini po-
 tum arbitrabatur. Qua in re si errauit, longe tamen leuior,
 tolerabiliorque eius error est, quam illorum, qui veram sapi-
 entiam cum ebrietate & crapula, & quibusuis intemperantiae
 generibus consistere posse, sibi persuadent.

S. VII. Nec solum PYTHAGORAM tam austerum suis Non Pytha-
 se praebuisse cupiditatibus existimes. Ipse EPICVRVS, qui goraci so-
 vulgo magister cupiditatum & antesignanus impuri gregis lum, sed E-
 audit, hac in re illum imitatus est. Pane enim & aqua conten-
 tus, vitam in summa animi tranquillitate transigebat, vt ipse quoque alii-
 testatur in Epistola apud DIOGENEM LAERTIVM. * *Qua quae Philo-
 quidem in re veterum simplicitatem imitati sunt philosophi, sphi a-
 quippe qui non alia re soliti fuerunt, quam quam bibe-
 dulcis aquae saliente sitim restringere vino, runt.*
 vt VIRGILII hoc eloquamur versu. Vnde non immerito * lib. X.
 CLEMENS ALEXANDRINVS aquam *Φουσινδν ποτδν*

ἡ ἀναγκαστὶν τοῖς ἀνθρώποις, naturalem & necessarium scientibus po-
sum. ** L. II. Paedagog. c. II. Naturamque hominis, suis limitibus circumscriptam,
 nec irritatam ad voluptates, non amplius quid desiderare, do-
 cet SENECA. * Nihil ex his, quae habemus, necessarium est. Ad le-
 gem naturae reuertamur: diuitiae paratae sunt. Aut gratuitum est
 quo egemus, aut vile. Panem & aquam natura desiderat. Nemo ad
 haec pauper est: intra quae quisquis desiderium suum clisit, cum ipso
 Ioue de felicitate contendat, ut ait Epicurus. Quo pacto autem ho-
 mines, voluptatis stimulis concitati, sensim ab ista simplicitate
 ac sobrietate discesserint, pluribus & ex instituto explicat
 IO. HENRICVS MEIBOMIVS, in doctissima commentatio-
 ne de cerevisiis potibusque & ebriaminiis extra vinum aliis. * Sed
 apud Philosophos tamen remanebant pristinae simplicitatis
 sobrietatisque vestigia, imo per ea sola ad sapientiam contem-
 pli, plerique autumabant. Hinc ista vera veteris philosophiae
 effigies apud PHILEMONEM in Comcedia, referente DIO-

* L. VII. in vita Philem. GENE LAERTIO: *
 Cum pane caricas vorat & aquas bibit,
 Exercet ignotum philosophiae genus,
 Docet esurire, debinc audicōres capis.

De Gymno- §. VIII. Cumprimis autem Indicorum Philosophorum,
 sophistarū, quos Gymnosophistas vocant, varia fuerunt, & memoratu di-
 Cynicorum, gnissima, ad debellandam coercendamque voluptatem, institu-
 aliorumque ta. Primo namque & isti non tantum a vino, cibisque delica-
 ad volupta- tioribus, & coniugiis etiam se abstinerunt, sed frequentissima
 tem debel- in super interposuerunt ieiunia. Testis est CLEMENS ALE-
 landam in- XANDRINVS: ** Ex Sarmanis (constat namque Gymnosophi-
 pentis. stas a CLEMENTE in Sarmanas & Brachmanas diuidi) qui-
 ** l. I. dem ii qui appellantur Allobii neque vrbes habitant, nec domos aut re-
 Strom. pag. 305. sta habent: arborumque baccas comedunt, & aquam bibunt manibus:
 non nuptias, non liberorum norunt procreationem, quemadmodum ii,
 * l. III. p. 451. qui nunc vocantur Encratitae. De Brachmanibus idem: * neque
 animatum edunt, neque vinum bibunt: sed aliqui quidem ex iis quo-
 tidie sicut nos, cibum capiunt, nonnulli eutem ex iis tertio die. Sed
 hiis alia adhuc addiderunt exercitationum genera, ad vim
 volu

voluptatis infringendam, molliemque omnem excutiendam comparata, ut fiare sub dio ac in ardentissimo sole, nuda corpora frigori exponere, & quae alia sunt eiusdem commatis. Describit ea VALERIUS MAXIMVS: *Apud Indos patientiae meditatio tam obstinate vsurpari creditur, ut sint, qui omne vitae tempus nudi exigant, modo Caucasus montis gelido rigore corpora sua durantes, modo flammis sine ullo gemitu obiectentes: atque haud parua hic gloria contemptu doloris acquiritur, titulus namque sapientiae datur.* * I. III. c. III.

STRABO* quendam apud Alexandrum degentem memorat, *πεσόντα ὑπτιον ἀνέχεσθαι τῶν ἡλίων καὶ τῶν ὀμβρῶν, qui & ardores solis & imbres iacens supinus pertulerit.* Apud Pythagoraeos simile quidpiam deprehenditur, unde non immerito Damis comes Apollonii apud PHILOSTRATVM dixit, *Brachmanas atque Gymnosophistas vitam Pythagoricam duxisse.* IAMBlichvs** auctor est, Pythagoraeos, non fiti modo atque inedia, sed ferro etiam atque igne patientiam exercuisse: *Erat autem hoc in vniuersum apud ipsos proprium, ut ad doctrinas studiaque nulli parcerent labori, innatamque intemperantiam ac cupiditates omnes variis exercitationibus subigerent, itemque suppliciiis, sectionibus, vstionibusque, ferro atque igne sine vlla recusatione.* Prorsus autem cum Gymnosophistarum exercitatione conuenit, quod de Diogene Cynico refert DIOGENES LAERTIVS: * *atque in vita eius. aestate quidem in feruida arena sese volubabat, hieme vero statuas nive perfusas complectebatur, omni ex parte se ipsum ad laborum tolerantiam exercens.* Et habet sane hoc Cynicorum secta sibi proprium ac peculiare, ut ad excessum vsque fugiat ea quae vllatione ad vitae commoditatem facere videntur, quae forte alio loco alioque tempore exponuntur vberius.

§. IX. Somno etiam ad necessitatem, non ad voluptatem, utebantur philosophi veteres. Hocque illorum institutum vel inter praecipuas exercitationes voluptati oppositas referre licet. Hinc & a lectis, ceterisque molliciei instrumentis se abstinabant. Ipse Imperator M. AVRELIVS ANTONINVS* inter adminicula τῆς ἐλληνικῆς ἀγωγῆς, refert τὸ σκίμπος ποδος καὶ δορεῖς ἐπιδυμῆσαι quod pro stratis grabatulum ac pellem

expetuerit. Quibus verbis lucem affundit IULIVS CAPI-
 ** in Anto- TOLINVS: ** Nam duodecimum annum ingressus (de Antonino
 nino philos. habitum philosophi assumpsit: & deinceps toleran-
 e. II. tiam, cum studeret in pallio & humi cubaret, vix autem matre agen-
 te, instrato pellibus lectulo accubaret. ISAACVS CASAVBONVS
 ad hunc locum haec obseruat, quae vt praetermittamus, omni-
 no instituti nostri ratio prohibet: χαμεινία siue humicubatio o-
 lim consuet a omnibus qui vitam deliciariorē aspernarentur. Vel e-
 nim super duro silice aut nudo solo dormiebant: vel Storem aut Psa-
 rthum aut pelliculas substernebant. Ab istis cum accepissent christia-
 ni morem & aemulationem τῆ σκληροκοιτέειν, mirificis postea inuen-
 tiunculis ipsi asperitatem huius σκληραγωγίας intenderunt. Vbi
 quod de Christianis addit eos a philosophis morem & aemu-
 lationem τῆς σκληραγωγίας accepisse, id, quoad alia etiam
 philosophicae ἀσκήσεως capita, deinceps comprobabitur. Ce-
 terum Pythagoraei praecipuam disciplinae, quam sectabantur
 partem faciebant, somno modum ponere. In Carminibus,
 quae PYTHAGORAE nomen praefereunt, hoc quoque eius
 praeceptum legitur:

Τὰυτα μὲν ἔως ἴσθι. Κρατέιν δὲ εἰδίξασο τῶν δὲ
 Γατρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνεῖσθε,
 Istae quidem serues, sed & his adsuesco imperare, primum ventri,
 dein somno & veneri. Ὀλιγοπνία somni breuitatem a Pythago-
 ra praeceptam fuisse auctor est IAMBlichVS. Praecepta, in-
 quit, *iphs erat & ἀωνία & ὀλιγοσιντία, καὶ ὀλιγοπνία, & vini ab-
 stinentia, & tibi paucitas & somni breuitas. Turpe itaque duce-
 bant post solis ortum surgere. Namque & illud inter prae-
 cepta Samii senis erat: non e lecto surgere, postquam sol esset or-

* c. XXXI.

te. XXXIV. Ambitioni
 quatenam
 opposita
 fuerint.
 Contemptus
 & exagita-

tus, teste eodem IAMBlichO. †
 §. X. Quae haecenus recensuimus remedia, voluptati li-
 bidinique opposita fuerunt. Nunc quo pacto ambitioni ob-
 viam eundem censuerint Philosophi, paucis etiam edifferen-
 dum est. Pertinet autem huc, ni fallor, quod illi qui in di-
 sciplinam Pythagorae se tradebant, sub triennium probatio-
 nis primae constituti, contemptum sui ferre cogebantur.
 Te.

Testis est IAMBlichvs ††: ἐφείη τριῶν ἐτῶν ὑπεροχᾶς θάου, *in-*
bebat talem per annos tres contemnere. Pythagoram autem
 hunc morem ab Aegyptiis desumfisse putat IO. SCHEFFE-
 RVS, quippe qui simile quid obseruarint. Pythagoram enim
 ipsum sic circumegisse Heliopolitas ad Memphitas, Memphi-
 tas ad Diospolitas, neque quicquam suae sapientiae cum eo
 communicasse ex PORPHYRIO docet. Moris quoque fuit
 Pythagoraeis variis interrogationibus, obiectionibus, simili-
 busue exagitare eos qui in illorum transibant disciplinam, qui
 ab Atheniensibus retentus, ab his ad nostras Academias pro-
 pagatus, inter solennes nostrae seculi nugae, referri meretur.
 Est enim vero haec rerum humanarum conditio, vt salubriter
 instituta, hominum mox corrumpantur prauitate, sapientiae-
 que exercitamenta abeant tandem in documenta stultitiae ac
 vanitatis. Quod fieri necesse est, si externis saltem inhaera-
 mus. De Pythagoraeorum more CRATINI versus refert,
 DIOGENES LAERTIVS, † quorum hic est sensus: *Eis con-*
suetudo, si quem simplicem rudemque nati fuerint ingressum, experi-
mentum facturum, quantum dicendi viribus valeat, perturbare il-
lum obiectionibusque versare, conclusionibus, inaequalitibus fallacis,
magnitudinibus callidissime. Ambitioni haec opposita fuisse ne-
 mo dubitauerit, cum quo quis ad hocce vitium propensior est,
 eo minus exagitationes eiusmodi feret.

§. XI. Non errauero si vestitum quoque non ad mode *Huc vestitus*
 stiam modo compositum, sed interdum etiam profusus sordi- *sordidus &*
 dum, & squalidum, veterum philosophorum huc retulero. Con- *squalidus.*
 stat autem adeo ab omni splendore & luxu in vestitu nonnul- *Philosopho-*
 los abhorruisse, vt squalor ac illuuias haud semel illis fuerit ex- *rum etiam*
 probata. Patris cuiusdam extat oratio apud LIBANIUM *speitauit.*
 Sophistam, † consultantis secum, quo filium deducat, vbi † *Declam.*
 quam rectissime instituitur. Nonnulli, inquit, vt ad philoso- *XXXVII.*
 phorum scholas mitterem puerum, suadebant, quasi in illorum
 auditoriis virtus sedem haberet. Mihi autem virorum mores
 partim placebant, partim disciplicebant. Nam quod *squalidi &*
consurae studiosi illorique sunt, & non plusquam cicadae comedunt

tionis Py-
thagoraeo-
rum tempo-
re probatio-
nis.
 †† l. l.
 cap. XVII.
 * de Nat. &
 Constit. Phi-
 los. It al. c.
 XIV. p. m.
 137.

† in Pythag.

(τὸ μὴ πλεῖα τῶν τεττίγων ἐσθῆεν) mente praediti videntur. Quod autem negligunt opes & vellicant, quae inter homines praecipua censentur, atra bile laborantium est, & eorum, qui plurimum absunt a cognoscendis iis quae in rem sunt. Apud eundem LIBANIVM introducitur parasitus conquerens regem suum a philosophis corruptum: & inter alia his moribus recens imbutum depingit: *Divitias odit, delicias auersatur, priorem felicitatem cladem arbitratur, praesentium malorum amator est, squalida caesarie, pallido cutis colore, obtutu moesto, corpore sordente, nec pallio cultiore sub dio se affligens, humi cubare sustinet, solem tolerat, ad frigus exiit.* De Pythagoraeis ARISTOPHANES testatur apud ATHENAEVM † eos & lacero & squalido tantum amictos fuisse pallio. Verba latino saltem, ob infirmitati nostri rationem, referemus sermone: *Quid per Deos censemus eos qui olim Pythagorici fuere, sponte reuera sordibus squaluisse, palliaque lacera gestasse libenter, horum mihi videtur, nihil, sed adductos necessitate, cum illis deessent omnia, frugalitatis pulchra quadam inuenta specie, sumptus vtilem finem praefixisse pauperibus.* Innuit ARISTOPHANES necessitate quadam adductos Pythagoraeos, vile eiusmodi vestium genus usurpasse. Quod equidem non prorsus inficiatus fuero, cum ex comunione bonorum, de qua deinceps, ob praesentem rerum humanarum statum, vix aliud sperari potuerit: interim de omnibus hoc asseri nequit, cum constet, plurimos sua sponte adductos, viliozem vestitum cum splendidiore commutasse. Id potius dubium alicui mouere posset, quod alii memoriae prodiderunt, Pythagoraeos vfos fuisse veste alba & candida. SOSICRATES namque apud eundem ATHENAEVM † antiquos Pythagoraeos vocat λαμπραῖς ἐσθῆτι ἀμφιεννυμένους, *splendida veste indutos.* Sed IAMBELICHO †† quoque teste, in vsu illis fuit vestis λευκῆ καὶ καθαροῦς alba & munda. Haec pugnare cum antea dictis videntur. Forte tamen ita conciliari possunt, quod splendidam albamque vestem tum demum a suis vsurpari voluerit PYTHAGORAS cum sacris operarentur aut interessent. Idem, quem laudauimus, IAMBELICHS † hoc Samii

† l. IV. c. XVII.

† l. IV. c. XVIII.
 †† l. c. XXI
 † l. l. c. XXVIII.

Samii senis praeceptum refert : *Dicit templum quemque ingredi oportere, qui munda veste sit amictus, & in qua non indormierit quisquam &c.* Plurima scilicet in Numinis cultu animi puri & casti adhibebat Pythagoras symbola. Id quod & alius comprobari posset testimoniis, si opus esset. Quod si vero haec displiceat coniectura, alia succurrit. Forte ab illis faldem vestem squalidam adhiberi voluit PYTHAGORAS qui iuniores erant, & in probatione seu exploratione adhuc constituti. Hosce enim & alia patientiae ac modestiae edere debuissent documenta, partim ex dictis constat, partim ex dictis elucescet. Suffragantur huic coniecturae verba ALEXIS * I. IV. apud ATHENAEVM, * quibus vestitum viliozem cum silentio aliisque exercitationibus, quibus iuniores ad maiora praeparabantur, coniungit: *sordes paululum oportuit ferre, ieiunium, coeli rigorem, silentium, tristitiam, illuuiem.* Eodemque forte recte retuleris quod de iisdem Pythagoracis legitur, eos nullis usos fuisse calceis. De DIODORO ASPENDIO citato loco ATHENAEVS: *cum Pythagoricae sectae videretur se tradidisse, cynicis moribus vestris vixit, capillatus, sordidus, sine calceis.*

§. XII. Dum in vestitu Philosophorum explicando, versamur, facere non possum, quin & barbae, reliquique habitus, Philosophis proprii, iniiciam mentionem. Barbam an ob cultus neglectum, an vero ob auctoritatem quandam sibi conciliandam aluerint, dubitare aliquis posset. Si ex nostris moribus hac de re pronuntiandum, barba ad auctoritatem quoque quandam illis comparandam aliquid conferre potuisset. Ex rudioribus enim interdum nonnulli ex barba senectutis, ex senectute sapientiae documentum capiunt, quosue ita sapientes esse iudicarunt, veneratione etiam praecaeteris dignos arbitratur. Sed cum dubitem an eadem tunc homines tenuerit persuasio, crediderim potius ob cultus neglectum Philosophos veteres barbam aluisse: cum barbam crinesque alere apud veteres illuuiis esset & spurcitiis. Quicquid huius sit, aluisse barbam Philosophos, ira

*Cur barbam
aluerint
Philosophi?*

vt pro insigni Philosophi esset barba, manifestum est. Hinc

* l. II. *serm.* HORATIVVS barbam sapientem vocauit: *

III.

- - - tempore quo me
Solatus iussit sapientem pascere barbam

* Sat. IV. PERSIVS quoque ideo *Barbati Magistri* nomine Philosophum designat: *

- - Barbatum haec crede Magistrum
Dicere, sorbitio tollit quem dira cicuta.

** Sat. XIV. Et IUVVENALIS: **

Barbatos licet admoneas mille inde Magistros.

† N. A. L. IX. Pertinetque omnino huc illud quod apud A GELLYVM † legitur, ad Herodem Atticum adiisse quendam palliatum, & crinitum, barbaque vsque ad pubem porrecta, & petiisse aes sibi dari *eis aegros*, ad panes emendos. Quem cum interrogasset ille, quisnam esset? atque ille vultu sonituque vocis obiurgatorio philosophum se esse dixisset, mirari quoque addidisset cur quaerendum putasset, quod videret, *video*, inquit Herodes, *barbam & pallium, philosophum nondum video.* Et alius philosophum improbae huius monetae descripturus, ait: *Homo quidam barba mire hircina, supra quam credi potest, consoris egens.* Cum primis autem Stoici atque Cynici barbam promissam alebant, quae ab obuiis in publico vellebatur. Id quod irriso-

† Sat. II. nis ac contemptus erat signum. PERSIVS: †

*Idcirco solidam praebet tibi vellere barbam
Iupiter? quia scilicet fulmine ictus non es.*

† Comment. Fatui hominis est, inquit CASAVBONVS † ac Babae alicuius, vel abiectissimi certe, barbam suam praebere vellendam, quasi hominibus petulantibus ludibrium debeas, aut eorum petulantem lasciviam non possis effugere. Existimauerim itaque sua sponte omnium lud. brio se exposuisse Cynicos atque Stoicos, vt ostenderent se ab omni ambitione procul remotos esse, vel vt vim ambitionis subinde se exerentis, hominibusque connatae, infringerent ita & labefactarent. Sed totum hoc argumentum erudite pertractavit ISAACVS CASAVBONVS. † Stoici practerea, comam alere delicatum putantes parumque virile,

† ad Persii
Sat. I.

ca.

capillum radebant, & ἐν χεῶν κρηταίς erant, vel vt HORATIVS lo-
quitur, tonsa cute se commendabant. Huc illud IUVENALIS
spectat: ††

†† Sat. II.

*Rarus sermo illis, & magna libido tacendi,
Atque supercilio breuior coma &c.*

Erat illis, vt LUCIANVS in Ernotimo loquitur ἐν χεῶν ἢ κρη-
ταίς, καὶ ὁ πάρος βαθός. Sed nolo hic plura addere, cum ex in-
stituto hac de re egerit Iure-Consultus doctissimus ANTONI-
VS HOTTOMANNVS in Dialogo de Barba & Coma.*

* praeser-
tim p. 15.

§. XIII. De Pallio Philosophorum res notissima est: atque
ex veteribus quidem DIO CHRYSOSTOMVS in oratione περὶ τῶν σχημάτων, atque TERTULLIANVS in libro de Pallio,
multa hac de re commentantur. Herodis quoque respon-
sum, antea relatum, video barbam & pallium, philosophum non-
dum video, hunc morem itidem comprobat. De M. AVRE-
LIO ANTONINO Imperatore atque Philosopho IVLIVS
CAPITOLINVS: * Nam duodecimum annum ingressus, habitum * c. II.
philosophi assumpsit. Quid per habitum philosophi intelligendum
fit, docet ISAACVS CASAVBONVS: †† Pallium nempe sine †† ad Iul.
tunica, cum torius corporis illunio. Addit: Hic communis habitus Capit. l. c.
omnium philosophantium, quo separabantur a ceteris. Fuere & pro-
priae singularum sectarum notae, propria gestamina. Sed quod vir
ille doctus dixit habitum philosophi fuisse pallium sine tunica, in
eo reprehenditur a CLAVDIO SALMASIO, * obseruante, * ad eundem
quod tantum Cynici pallium gestauerint sine tunica, cum re-
liqui philosophi omnes tunicam gestarint sub pallio. Hinc IUV-
VENALEM, quod sectam Cynicam a Stoica parum diuersam
quoad dogmata videret, dixisse:

- - - & Stoica dogmata tantum
A Cynicis tunica distantia - - -

Sed alibi †† idem SALMASIVS tam accurate hoc argumen-
tum executus est, vt nihil fere addi possit.

§. XIV. Sed ad auaritiam tandem nobis veniendum est, Auaritiam
vt dispiciamus quo pacto & huic vitio obuiam eundem censue-
rint per diuitia-
rum con-

†† Not. ad Tertulliani librum de pallio p. 3. seqq.

temptum censuerint Philosophi veteres. Certe magno animo quosdam
 evitare an- diuitias atque opes spreuisse, manifestum est, plurimisque
 nisi sunt. comprobari exemplis potest. Memoratu dignissimum est ex-
 exemplum CRATETIS, principis fere inter Cynicos philoso-
 phi. Diues enim cum esset & opibus floreret, honesto quoque
 admodum inter Thebanos loco, opes tamen oneri potius at-
 que impedimento, quam adiumento sibi, vitam beatam atque
 felicem acturo, fore ratus, eas abiecit, seque Cynicis adiunxit.

† in Cratete. Testis est **DIOGENES LAERTIVS**: † Hunc ait Antisthenes in
 successonibus cum in tragoedia quadam Telephum sportellam tenen-
 tem, & alioqui miserabilem vidisset, subito impetu quodam ad Cynicam
 philosophiam se contulisse, diue natisque bonis suis (erat enim nobili
 genere natus) cum talenta fere trecenta collegisset, ea ciuibus suis de-

* de vit. ae- disse. Suffragatur **PLVTARCHVS**: * Crates Thebanus cum ne-
 re alieno T. mo ab ipso exigeret, cum nemini quicquam deberet, ipsarum rei familia-
 II. op. p. 832. ris dispensationem, curasque & occupationes auersatur, rem octo talentum
 deseruit, sumptusque palliolo & pera ad philosophiam & pauper-

* in Cratete. tatem confugit. Ab his in eo dissentit **SVIDAS**, * quod dicit,
 eum suis facultatibus in pecuniam redactis, pecuniam argen-
 tario dedisse, mandauisseque, vt si sui philosopharentur, eam
 reipublicae daret, sin minus, suis liberis traderet. Quae vt-
 cunque sese habuerint, in eo consentiunt omnes, aut opibus
 aut certe earum vsu ac possessione se abdicasse Cratetem, pau-
 pertatemque sua sponte amplexum fuisse.

Exempla §. XV. Et certe vel sola secta Cynica plurima praebet
 Philospho- exempla virorum magno animo diuitias abiicientium, pedi-
 rum opes busque conculcantium. Sed tamen nec in aliis sectis, aut a-
 magna ani- pud eas etiam gentes, quas barbaras vocant, familia defue-
 mo conte- runt, generosa mente diuitias aspernantium. Geniuam ve-
 mmentium. teris philosophi imaginem exhibet epistola illa **ANACHAR-**
 † Tusculan. **SIDIS** Scythae, apud **CICERONEM**: † Anacharsis Hannoni
 Quaest. salutem. Mihi amici tui est Scythicum tegmen: calceamentum solorum
 lib. V. callum: cubile terra: pulmentum fames: lacte, caseo, carne vescor:
 quare vt ad quietum me licet venias: munera autem quibus es dele-
 ctatus, vel ciuibus tuis vel Diis immortalibus dona. De **ARISTIP-**

PO. etiam quae refert DIOGENES LAERTIVS,* documen-<sup>in Arisip-
po.</sup>to sunt, pari eum in opibus contemnendis fuisse animi magni-
tudine. Hinc & philosophis subinde contemptus iste diui-
tiarum exprobratus fuit. Pater ille, quem LIBANIVS So-
phista, † vt supra diximus, consulrantem inducit, quo filium † in Declam.
deducat, hoc equidem condonari philosophis posse putat, XXXVII.
quod squalidi sint, & illoti, & non plus quam cicadae come-
diant, ait, quod negligunt oper, inquit, & vallicant quae inter homi-
nes praecipua censentur, atra bile laborantium est. Huc & oratio
illa Parasiti philosophum depingentis apud eundem, itidem
iam supra commemorata, pertinet: diuitias odit, delicias auersa-
tur &c. imo adeo rerum omnium possessione se abdicabant,
vt panem mendicando quaerent, quod patet illo exemplo,
quod supra commemorauimus, cum de Herode Attico verba
faceremus.

§. XVI. Proinde mirandum non est, quod pars disciplinae <sup>Huc refe-
renda tenuis
Philosopho-
rum, prac-
sertim Cy-
nicorum,
suppellex.
in Diogene
Cynico.</sup> & ἀσκήσεως philosophicae fuerit, spontaneam sectari pauper-
tatem & quam tenuissima contentum esse supellectile. De Sy-
nopensi illo DIOGENE, alter DIOGENES scilicet LAER-
TIVS: † Murem, vt est apud Theophrastum in Megarico, percurren-
tem adspiciens, ac neque cubile quaerentem, neque vitantem tenebras,
neque quicquam voluptarium desiderantem, Status sui rationem adin-
venit; duplicato primum, vt quidam volunt, palliolo sordido, quod
etiam super eo dormire necessitate cogeretur. Sacculum quoque ha-
bebat, in quo ierant cibaria. Constat etiam eundem DIOGE-
NEM superbas splendidasque adeo non desiderasse aedes, vt
commodas & humiles respuerit, doliumque, in quo vitam
transigeret, elegerit. Commoda quae ex eo ad Diogenem re-
dierint, ita explicat IV VENALIS:*

- - - dolia nudi

Non ardent Cynici: si fregeris, altera fiet

Cras domus: aut eadem plumbo commissa manebit.

In ista autem paupertate rerumque omnium inopia, tam sibi
videbatur felix, tamque beatus, vt subinde disputaret, quanto
Regem Persarum vita fortunaque superaret: sibi nihil deesse.

C 2

illi

* Sat. XIV.

* *vid. Cice- ro Quæst. Tusc. l. V. Sat. X.* illi nihil satis vnquam fore. * Ab Alexandro etiam rogante, v^t diceret si quid opus esset, nihil postulauit aliud, quam vt ne corporis sui vmbra officeret apricanti. Qua de re ita **IVVE- NALIS:** *

*Sensit Alexander testa cum vidit in illa
Magnum habitorem, quanto felicior hic, qui
Nil cuperet, quam qui totum sibi posceret orbem.*

De pera & baculo veterum philosophorum. Florid. l. XIV. in Apolog. l.

§. XVII. Vfitata ceteroquin & recepta philosophorum veterum suppellex erat, pera, baculus, pallium. De Cratete

APVLEIVS: * *Crates peram cum baculo & pallium humi cum posuisset, eamque supellectilem sibi esse proficeretur &c.* Et alibi idem

APVLEIVS: *Peram & baculum tu philosophis exprobrares? Igitur & equitibus phaleras, & pediribus clypeos, & signiferis vexilla, & denique triumphantibus quadrigas albas & togam palmatam. Veruntamen hoc Diogeni & Aristheni pera & baculus, quod Regibus Diadema, imperatoribus paludamentum, quod Pontificibus galterum, quod licuus auguribus.* Hinc & Philosophos pro iocum Bactroperitas vocatos constat, quod praeter baculum & peram nihil haberent.

* *in c. X. Matth. v. 10.*

HIERONYMVS * huius nominis meminit, arguitque eos, quod contemptores seculi & omnia pro nihilo ducentes, cellarium tamen (*ταμειον*) secum ferant. Cum vero iste, quem haftenus descripsimus, habitus, etiam orientalium populorum philosophis videatur fuisse receptus, aut orientis saltem populis non ignotus, forte eo respexit Christus, quando in perfectissimae & consummatae disciplinae regulam, Apostolis suis hancce legem dedit: *Ne habete aurum, nec argentum, nec aes in crumenis vestris. Neue peram ad iter, neue binas tunicas, neue cal-*

* *Matth. X. 9. 10.*

ceos, neue baculum &c. * Planissimus enim simplicissimisque horum verborum sensus mihi esse videtur, quod adhuc maiori studio omni rei familiaris cura se abdicare, & quicquid impedimento evangelii promulgationi esse poterat, remove & procul a se amoliri debeant, quam isti, qui sapientiae studio voluntariam paupertatem amplexi, tenuissima contenti sunt supellectili. Baculum tamen Apostolis permissum a Salvatore, refert **MARCVS:** *praecepitque ne quid ad iter circumferrent,*

nisi

nisi baculum tantum, non peram &c. cap. VI. 8. Quae, cum inter se pugnare videantur, HVGO GROTIUS * haec ita conciliat, * ad b. l. ut in loco Matthaei, in verbis neque baculum, subaudiendum, doceat, praeter eum quem manu geritis; forte & ita dici potest, quod baculum, quo corpus sustentarent, Apostolis concesserit Christus, prohibuerit contra, quo pro armis vterentur. Quicquid huius sit, Apostolos, Episcoposque veteres baculo usus constat, indeque hodiernum inter insignia Episcoporum baculus seu pedum pastorale referri solet, ut pluribus edisserit IO. CHRISTOPHORVS BECMANNVS. * Ast quod idem * in Not. originem baculi episcopalis a lituis veterum Romanorum re- Dignit. Il- petit, in eo me sibi non habet suffragantem, cum nihil obstat, lustr. Differ- quo minus a philosophis desumi ritus iste potuerit; idque eo tat. XV. c. videtur verosimilius, quod quoad alias etiam ἀσκησεως par- II. §. II. tes, veteris ecclesiae doctores multa cum philosophis habuerint communia, ut deinceps vberius demonstrabitur.

§. XVIII. Sed aliud quoque adhuc sese nobis offert ve- Communitio-
terum quorundam philosophorum institutum, quod auari- quoque bo-
tiae debellandae destinatum fuisse videtur. Communione-
innuo bonorum, a PYTHAGORA primum, ut videtur, insti-
tutam, a PLATONE approbatam, & ab aliis etiam in ipsa fre-
quentatam. Pythagoraeam bonorum communionem ita-
describit A. GELLIUS: * omnes simul qui a Pythagora in cohor-
tem illam disciplinarum receperant, quod quisque familiae pecuni-
aeque habebat, in medium dabat. Et coibatursocietas insepara-
bilis, tanquam illud fuerit antiquum consortium, quod in re (iure)
atque (absque) verbo Romano vocatur κοινόνιον. Idem docet
IAMBlichVS: * Pythagoras iussit fortunas suas omnes inter se com-
munes habere, & toto tempore una vivere, reliquos autem suas pro-
prias quemque possessiones habere. Recte autem docet LAERTIUS
* eos Pythagorae discipulos, qui in communitate vixerint, * in vita Py-
di etos fuisse κοινόνιους, eosque a τοῖς ἀσκηματικῶς distingui. thagorae.
Ex eo quippe intelligitur, ne ab omnibus quidem discipulis
suis, multo minus a tota aliqua republica exegisse Pythago-
ram, ut bonorum communionem admitterent. Facile enim

vidit vir sapientissimus excellentiorem ad istam communio-
nem bonorum requiri virtutem, quam quæ in plebejas men-
tes cadat. Atque hoc ex alio quodam IAMBlichI loco confir-
mari potest: * *Nemo quidpiam possidebat proprium, & si quidem
communio placebat, utebatur communibus, seu minus, suis rebus bo-
nisque, imo etiam pluribus, quam in communionem contulisset, ac-
ceptis.* Hoc videtur innuere: statim ac quis in disciplinam
Pythagoræ se dedisset, ab eo bona quæ possidebat, in commu-
nionem fuisse tradita, ea tamen lege, ut si ante finitos probatio-
nis annos hæc vivendi ratio displiceret, recipere ea, & suo
proprioque possidere iure posset.

*Quousque
Plato Py-
thagoricam
istam com-
munionem
approbave-
rit.*

** de discipli-
na Pythago-
rica §. LVI.
** §. LVII.*

** l. XI. XII.
XII.*

** T. II. Opp.
f. 140b.*

** Dial. V. de
Republ. p. m.
589.*

§. XIX, Quando vero A. GELLIVS in loco antea memo-
rato dicit: quod quisque familiae pecuniaeque habebat, in medium
dabant: id de substantia cuiusvis atque bonis, tum & de ser-
vis communi vsui dedicatis, intelligendum esse, recte monet
IO. SCHILTERVS. * Bene etiam subiungit, vxorum commu-
nionem procul a disciplinae huius continentia & sanctitate abfu-
isse. Ast quando in sequentibus idem vir doctus Platonem vi-
tium eius arguit, a quo absoluerat Pythagoram, non possum sa-
ne cum eo consentire. *Quare, inquit, ** longe sanius Pytha-
goras de bonorum communiene sensit, quam Pythagorissans Plato;
neque omnium rerum, sed earum, quæ honeste communes fieri pos-
sunt, communionem sancivit.* Vetus equidem est hæc crimina-
tio, quam repetiit IO. BAPTISTA CRISPVS de Ethnicis Philo-
sophis caute legendis. * Ast defendit contra Platonem, nec e-
iusmodi quid vnquam illi in mentem venisse demonstrat MAR-
SILLIVS FICINVS. * Enimuero qui omnia paulo accuratius ex-
penderit, deprehendet, Platonem loqui de communiene o-
perarum inter viros & faeminas aequè distribuenda, quod
diffiteri nequit ipse IO. BAPTISTA CRISPVS. Idque haud ob-
scure ex ipso colligitur PLATONE. Nullum igitur est, inquit,
* o amice inter eos qui ciuitatem curant, officium mulieris
,, proprium qua mulier est, aut viri proprium qua viri sed ae-
,, que disperfae in animantibus vtriusque naturae: & omnium
,, quidem operum natura compos est faemina, omnium &
,, vir

„vir est compos: in omnibus imbecillior fœmina. Sic est
 „prorsus. Num viris omnia praecipiemus, mulieri autem ni-
 „hil? At quomodo? Est utique vt nos afferemus, inter mu-
 „lieres quoque alia medicinae apta, alia minime: alia musi-
 „ca, alia natura a musica aliena. &c: Equidem in sequenti-
 „bus* de corporum quoque communione loqui videtur: * p. 590.
 „Mulieres scilicet has horum virorum omnes omnium esse,
 „communes nullamque priuatim alicui adhaerere, ac rursus
 „communes filios, neque patrem filium nosse, neque filium,
 „suum agnoscere patrem. Multo certo difficilius istud cre-
 „ditur, quod vel possibile vel vtile sit. Haud quidem arbitror
 „dubium id cuiquam fore, quin vtile sit, maximumque bo-
 „num mulieres esse communes, communes & filias, si mo-
 „do id fieri possit. Ast si & haec verba accuratius expendan-
 „tur, patebit, Platonem non de corporum impuris coniuncti-
 „onibus loqui, sed potius de amoris communione. Videbat
 „enim vir sapientissimus, omnia in vita ciuili mala ex eo oriri,
 „quod vnus quisque sibi consulere, suum bonum promouere
 „cupiat: huic malo non posse rectius obuiam iri censuit, quam
 „si eo adducantur homines vt credant, se nihil proprium ha-
 „bere, & vt quae omnium sunt, eodem tamen amore, ac si
 „propria essent, prosequantur. Legi omnino merentur,
 „quae hac de re differit MARSILIUS FICINVS, in argumento hu-
 „ic dialogo praemisso. Vidit autem Plato, licet ista propieta-
 „tis, quae intimis humani cordis recessibus tam firmiter pro-
 „dolor! infixata est, abdicatio tam salutaris sit, & ad civilis etiam
 „vitae tranquillitatem felicitatemque necessaria, eam tamen
 „propter hominum vitia vix obtineri posse, vnde sapienter ad-
 „dit, *si modo fieri possit*. Sed ad SCHILTERVM reuertamur. De
 „Pythagoraea communione is porro pronunciat: *qualem nec
 „iutilem semper esse nec illicitam, vel ex primaeva nostrae ecclesiae ae-
 „tate christiani scimus*. Actor. II. 44. IV. 32. Neque, ita pergit,
 „cum Platonis & Anabaptistarum condemnantur dogmata, omnis o-
 „mnino rerum tollitur communio. Praeclare sane. Sed Platonis
 „tamen communionem perpèram reprehendi demonstraui-
 „mus

mus. De Anabaptistarum sententia hic dicendi locus non est. Sufficit ingenua docti viri confessio, non omnem improbandam esse communionem. Rationem addit: *Nec enim omnia sunt singulorum, sunt privata, sunt publica, sunt etiam communia. Igitur quemadmodum ab initio rerum diuisionem flagitavit vilitas, coegit mort alium prauitas: Ita communionem interdum permittit societas, suadet charitas. &c.*

Apud Ebraeos similia exercitationum genera in vfu fuisse prabatur exemplo Esenorum.

§. XX. Sed vt ad istud quod caput causae nostrae est, reuertamur, possent vtique longe plura veterum instituta & philosophicarum exercitationum genera, colligi, si immorari hisce diutius vellemus. Neque difficile fuerit, reliqua ad classes a nobis designatas referre, cum res ipsa doceat, ad tria demum ista vitia capitalia, voluptatem, ambitionem, & auaritiam, debellanda, cuncta fuisse comparata. Proinde missis hisce, paucis saltem demonstrabimus, non apud Ethnicos modo, sed apud Ebraeos etiam similia in vfu fuisse ἀσκήσεως genera, & deinceps eadem etiam ad Christianos fuisse propagata. Et ad Ebraeos quidem quod attinet, cum vera & genuina sapientia suam in hac gente habuerit sedem, de exercitationibus quoq; virtutis causa institutis multa hic dici possent, praesertim si Patriarcharum, aliorumque virorum virtute & sapientia praestantium hic proponere in medium exempla vellemus. Sed vnicum hic annotasse suffecerit, eo etiam tempore quo vetus disciplina apud eos collapsa fere erat, & tantum non interierat, extitisse tamen in hac gente magnos quosdam viros, & in philosophica ἀσκήσει multum excellentes. Essenos innuo, quorum instituta ita describit FLAVIUS IOSEPHVS * „Esseni, gente quidem Iudaei, verum inter „se mutuo amore coniunctissimi: & qui praeter caeteras „luptates quidem quasi maleficia vitarent: continentiam vero „feruare, neque cupiditati succumbere, virtutem maximam ducerent. Itaque nuptias quidem fastidiunt, alienos „vero filios, dum adhuc molles sunt, eruditioni traditos „pro cognatis habentes, suis moribus diligenter in-

* de Bello Iudaico l. III. c. VIII.

fituunt: non quia coniugia vel humani generis successio-
nem censeant perimendam: sed quia cauendam putent in-
temperantiam foeminarum, nullam earum vni viro fidem
seruare credentes. Quin & diuitiarum contemptores sunt,
rerumque apud eos communicatio admirationi habetur, ne-
que inuenias alteri alterum opulentia praestare: legemque
sibi dixerunt, vt qui disciplinam suam sectari vellent, bona
contubernio publicarent. Probro autem ducunt oleum, &
siquis vel inuitus vnctus fuerit, munditiis corpus abstergunt,
quoniam squalorem decorem putant, dummodo semper in
veste sint candida, &c. Eadem hic fere instituta videmus, ac
supra sparsum in Pythagoraeis notauimus: nec immerito THO-
MAS GODWINVS comparisonem inter Pythagoraeos ac Esse-
nos instituit: * obseruare simul licet, tribus istis vitiis capi-
talibus opposita illorum instituta fuisse. Quod summo studio
omnes voluptates fugiant, ex IOSEPHO retulimus. PHILO ad-
I. cap. XII. dit, eos meram aquam bibentes, ab omni vino fuisse alienos.

* Huc etiam pertinet quod idem IOSEPHVS memorat, summo de vita
studio olei usum eos fugisse. Credebant enim eum ad volu-
ptatem saltem atque luxuriam esse comparatum. Quod au-
tem de connubiis dicit IOSEPHVS, ab iis se abstinuisse Essenos,
hoc non de omnibus intelligendum esse, manifestum est. Rur-
sus vestitus eorum ad modestiam erat compositus, additque
porro idem: *Nec vestitum sine calceos mutant, nisi aut omni-
no conscissis prioribus, aut longi temporis usu consumptis.*
In quo rursus cum philosophis illis consentiebant, qui per cul-
tus neglectum ambitioni se posse obuiam ire existimabant.
Quae vero de bonorum communionem IOSEPHVS commemo-
rauit, manifesta sunt: quorumque ea spectauerit, ex supra di-
ctis nemini obscurum esse potest.

§. XXI. De Rechabitis, priusquam hinc discedamus, De Recha-
paucis aliquid addendum est. Namque & horum institutum *liis, quid*
videretur eiusmodi ἀσχησεως, de qua hic loquimur, exemplum sentien-
praebere. Ita vero hoc a vate sanctissimo Ieremia describitur: dum.

D

„Io-

„Jonadab filius Rechabi, pater noster, interdixit nobis, dicen-
 „do: ne bibitote vinum, vos aut filii vestri vnquam: & do-
 „mum ne aedificatote, & semen ne feritote, vineamque ne-
 „conferitote, neque esto vobis: sed in tentoriis habitetis omni-
 „bus diebus vestris, vt viuatis diebus multis in superficie ter-
 „rae, vbi inquilini estis. XXXV. 6. 7. Interdictum de vino bi-
 „bendo, temperantiae inseruire videtur, & alterum de vineis
 ac aedibus non possidendis pravae isti habendi, nobisque tan-
 quam proprium aliquid vendicandi cupiditati, quae in auari-
 tiam tandem erumpit, debellandae. In quo adeo aliquid,
 quod cum philosophorum exercitationibus conueniat, eluce-
 scit. Nihilo secius maximum tamen hic etiam apparet discrimen.
 Rechabitae ex mandato patris haec obseruabant: Philo-
 sophi sua sponte has exercitationes vsurpabant. Ad finem
 etiam instituti Rechabitici quod attinet, non inficiatus fuero,
 Ionadabum liberis suis talia iniungendo ad animi etiam cul-
 turam atque felicitatem respexisse, cum haec omnia, quae il-
 lis praecepit ad fouendam pietatem, modo superstitione abfit,
 omnino aliquid conferant: vero tamen valde est simile, poli-
 ticas etiam atque ciuiles quasdam subfuisse causas, cur Ionadab
 posteros suos iis moribus imbutos voluerit. Constat Recha-
 bitas ex gente Kenaeorum fuisse, adeoque inquilinos apud
 Israelitas. Prudentia itaque suadebat, vt recte hac de re pro-
 nunciat HERMANNVS WITSIVS, † iis moribus viuere, quibus
 nemini essent graues, nihil expetentes eorum quae alii posside-
 bant, totoque vitae suae infirmitate edentes humilem profes-
 sionem peregrinitatis. Idque eo magis, quod terra Canaan
 a Deo Iolis Israelitis in possessionem tradita erat: vnde magnam
 attrahere sibi inuidiam potuissent, si velut inuadere aliorum
 possessiones visi fuissent.

† de Recha-
 bitis. §.
 XVII.

Ad christia-
 nos peculia-
 nis ἀσκησι-
 ως modus
 propagatus fuit per Eremitas.

§. XXII. Nunc quo pacto & ad Christianos eadem fere
 genera translata sint, paucis adhuc indicandum est:
 licet inter ipsam ἁγιωσύνην Christianam ac philosophicam maxi-
 mum

num intercedat discrimen, vt deinceps offendemus. Nemo equidem villa ratione veri Christiani titulum nomenque promeretur, qui non tribus istis vitiis, ceu hostibus capitalibus, voluptati, ambitioni, & avaritiae perpetuum indixerit bellum: cumque fide in Christum gratiaque diuina instructi sint, quibus praesidiis destituti fuere gentiles, mirum non est, quod vel obscurissimus inter veros ac genuinos Christi discipulos plus hic proficiat, quam celeberrimi omnium philosophorum ac Gymnosophistarum. Interim vt & in Christianismo certi dantur gradus, vnusque altero in purgando a reliquiis peccatorum, cupiditatibusque subiugandis est diligentior, ita fuerunt omni tempore summi quidam & cordati viri, qui diuini in instinctu impulsu, singulares quasdam *ἀσκήσεις* instituerunt. Hinc & *Ascetarum* nomen illis haesit speciali quadam ratione, quo tamen ceteroquin merito omnes christiani insigniri possunt & debent. Ex horum itaque numero fuerunt qui in primis post Christum natum seculis, solitarium vitae genus sectantes, in loca deserta se contulerunt, indeque Eremitarum atq; Anachoretarum retulerunt nomen, vt PAVLVS THEBAEVS, ac ANTONIVS AEGYPTIVS, viri sanctissimi & principes ac antesignani illorum, qui solitarium secuti sunt vitae genus. Horum *ἀσκήσεις* in vitis patrum legi possunt, quae certe abunde demonstrant, hosce homines vitam ab omni mollitie, deliciis, fastu ac ambitione longissime remotam duxisse: Christianaeque adeo ecclesiae dedisse exempla, quae gentilibus, suos forte Ascetas commendantibus, opponat, imo longissimo interuallo praeferat.

§. XXIII. Cum ergo plurimi PAVLI THEBAEI atque ANTONII *Origo disciplinae Monasticae.* exemplo concitati, vitam solitariam in desertis agerent, nonnulli ipsum quidem institutum non improbant, existimarunt tamen, si isti viri, quos ad sublimiora diuinus quidam instinctus rapiebat, erudiendis & doctrina pariter ac exemplo formandis iuuenibus operam suam accomodarent, longe maius inde in ecclesiam redundaturum commodum. Praecipuus huius consilii

fili auctor fuisse videtur **BASILIVS** Cappadocum Episcopus, qui cum literarum quoque studia a iuuentute christiana, cum morum probitate vitaeque innocentia coniungi vellet, eam autem in gentilium scholis, Antiochiae, Alexandriae, Athenis, erudiri, periculosum crederet, *Coenobia* (voce ex disciplina Pythagoraea petita) aut in vrbibus, aut iuxta vrbes Episcopatus sui instituit, & vt ab aliis Episcopis instituerentur, auctor suasorque fuit. **RUFFINVS** docet, ista coenobia officinas fuisse, in quibus reiecta seculi cura animi diuina sapientia, pietate, & vniuerso sanctissimarum virtutum choro exornarentur. **GREGORIVS NAZIANZENS** addit eundem Monachos, procul ab vrbibus in solitudinibus habitantes ad vrbana & suburbana coenobia inuitasse, vt non tantum sibi, sed & aliis prodesset. **BASILII** vero exemplum deinceps **AVGVSTINVS**, **HIERONYMVS**, aliique secuti sunt. Indeque simul patet, quid de Monachorum censendum sit origine, de qua variae ceteroquin extant eruditorum sententiae, vt vel apud **POLYDORVM VERGILIVM** videre licet. Prima origo scilicet ab Eremitis, **PAVLO THEBAEO** atque **ANTONIO** est repetenda: sed **BASILIVS** eremiticam istam vitam paulisper immutauit, talemque formam dedit monasticae vitae, quae ad statum eius, qui sequentibus seculis inuoluit, paulo propius accedit. Institutum autem **BASILII** cum magna se commendaret vtilitate, arreptum a pluribus est ambabus manibus, certatimque adeo monasteria in orientali pariter ac occidentali ecclesia condita sunt.

* l. II. c. IX.

* in *Monodia*

* de Rerum
Inuentori-
bus l. VII.
c. II.

Monachorum cum veteribus Ebraeorum, & gentili-um Ascetis comparatio.

§. XXIV. Ceterum **MARCVS ZVERIVS BOXHORNIVS** Monachos illorumque disciplinam ab **Essenis** accersit, id quod quousque admittendum sit, ex dictis haud difficulter intelligitur. In eo saltem non fallitur vir doctissimus, quod docet in multis capitibus Monachorum disciplinam, cum institutis **Essenorum** conuenire. Quod de veteribus tamen intelligendum. Vtrobique enim ad temperantiam, modestiam seu humilitatem

* *Hist. Vniuers. ad A. C. 30. p. 78.*

tem, rerumque huius seculi contemptum animo induendum, cuncta fuere comparata. Sed ira non Essenorum modo, sed reliquorum etiam de quibus haecenus verba fecimus Philosophorum instituta, cum veterum Monachorum comparari possunt disciplina. Et haecenus admitti potest quod nonnulli Monasticae vitae defensores contendunt, non apud Ebraeos modo, sed gentiles etiam Monasticae disciplinae typos atque imagines reperiri. Ex recentissimis Scriptoribus hoc egit CLAVDIUS DELLE, in libro cui titulum fecit: *Histoire ou Antiquitez de l'Etat Monastique & Religieux &c.*: qui Parisiis A. M. DC. XCIX. prodiit. Ast quod plerisque contingit, qui causam quandam defendendam exornandamque sumunt, vt quocumque animum oculosque conuerunt, ibi inuenire sibi videantur, quod causae suae inseruit, ita & DELLIVS tantum non vbique Monachos inuenit. Sic non tantum apud Ebraeos Nazaraei, Rechabites, Prophetae, Esseni, Pharisei, Iohannes quoque Baptista, atque ipse Christus Seruator: sed ex Gentilibus etiam Pythagoraei, Isidis Sacerdotes, Socrates, Plato, Antisthenes, Menedemus, Epimenides, Zeno, Aristippus, Empedocles, Hippias, horumque discipuli & successores, Magi quoque, & Druidae, nihil aliud illi sunt quam Monachi. Quo ipso se iusto liberaliorem, in augendo Monachorum numero praebet, multi quoque ita comparati sunt, vt hanc gloriam Monachis modernis non inuisuri sint Protestantes, quod eos inter praecursores suos numerent. Aliquid tamen, quod negari nequit, veritatis subest, cum supra a nobis ipsis obseruatum sit, ἀσκήσεις virorum sanctorum apud Ebraeos & Philosophorum quorundam apud gentiles, cum institutis veterum monachorum in quibusdam consentire. Ast vt absonum esset in omnibus capitibus hanc conuenientiam velle asserere, ita omnes Philosophos in Ascetas conuertere, pariter ridiculum est.

§. XXV. Multo autem minus haec comparatio in recentiori statu monastico, a veteri toto coelo discrepante, procedit

Recentior
Status

*monasticus
a veteri, i-
romque ab
ἀσκήσει E-
braeorum
& philoso-
phorum
gentilium
differt.*

dit: quippe in quo vix umbra, ne philosophicae quidem, mul-
to minus verae & genuinae ἀσκήσεως, apprehenditur.
Intelligo autem hoc de plerisque in hoc statu viuen-
tibus, itemque de statu hoc in se spectato, eiusque
corruptione: ceteroquin enim inter ipsos Monachos viros
quosdam pios & doctos, qui serio istas ἀσκήσεις adhibeant,
vivere, neutiquam inficiatus fuero. Enimuero cum vere-
rum Monachorum & Ascetarum institutum ad animi emen-
dationem, progressumque quotidianum in virtutibus Christia-
no dignis, vnicè spectaret: externa autem in tantum saltem
adhiberent, in quantum ad hunc finem obtinendum erant
comparata: nullis quoque votis, aut aliis mediis coactionem
sapientibus, sed liberrimo animi consilio hoc institutum
sequerentur: sensim ab his moribus descitum est, eoque
tandem peruentum, vt neglecta interna animi cultura, per-
puerilem superstitionem externis illis totam ἀσκήσει absolui
arbitrarentur. Hinc de certis vestimentorum generibus, de
tonsura, deque aliis vanis ac inanibus ceremoniis & ritibus
tantum fuere solliciti, immemores ejus, quod in toto hoc in-
stituto praecipuum esse debebat. Proinde praeter tenuem
vmbra, nihil priscae istius disciplinae asceticae in mona-
steriis remansit. Umbra tamen haec testatur, quorum olim
res comparata fuerit: namque tria illa vota monastica casti-
tatis, paupertatis & obedientiae, iridem tribus vitiiis capita-
libus voluptatis, avaritiae & ambitioni respondent. Et in
hisce velut summa status monastici consistit. Vnde & Mo-
nachus a ROBERTO BELLARMINO Cardinali describitur*, quod
fit religiosus in statu hominum ad perfectionem Christianam per
aptissima perfectionis instrumenta paupertatis, continentiae & obedi-
entiae vota tendentium. Ast solis votis sane hic parum pro-
ficitur, nisi alia ad sint media hostes hosce profligandi: vnde
errat Cardinalis, dum ipsa vota vocat instrumenta, quibus ali-
quis hanc perfectionem consequi possit.

**lib. III. de
Monachis.
p. 526.*

§. XXVI. Res ipsa utique & experientia docet, vix vestigia vera ἀσκήσεως apud recentiores Monachos reperiri. Hinc tot querelae gravissimorum virorum de corruptis Monachorum moribus prostant. Ipse DESIDERIUS ERASMVVS vix fecundius argumentum, in quo lepidissimi ingenii sui vires exerceret, reperiri potuit, quam cum de inconditis Monachorum moribus commentaretur. Huic adiungo HENRICVM CORNELIVM AGRIPPAM afferentem* in monasteriis haberi stocas simias, insolentissima poscinummia, palliata mendicabula, cucullata monstra, barbigeros, funigeros, restiferos, faccigerulos, loripedes, lignipedes, nudipedes, atratos, nigritas, acid genus histrionum turbam, quorum vanitates & errores non caperent omnes pelles Madian. Similia & apud alios, ipsius etiam ecclesiae Romanensis doctores, passim leguntur. Imo iam suo tempore BERNHARDVS, maximus ceteroquin status monastici propugnator, de corruptis Monachorum moribus conquestus est. Labor, inquit alii cubi*, & latebrae & voluntaria paupertas, haec sunt Monachorum insignia. Laborem quidem iactant, sed otium amant; latebras in Monasteriis habent, sed in aulis oberrant; voluntariam paupertatem profitentur, sed quadrato abdomine diffluunt. Ire etiam per singula possem votorum monasticorum genera, & demonstrare, licet tribus vitiis hominum capitalibus ea opposita sint, singula tamen si vllibi, certe in monasteriis aperte regnare. Quemadmodum vero supra professus sum, inter tot corruptos Monachos, quosdam veros Ascetas fortassis reperiri: ita negari non potest, veram ἀσκήσιν votis & regulis monasticis non esse adstrictam. Unde simul patet, frustra esse Romanenses, si sibi persuadeant Ascetas in Monasteriis tantum latitare: cum aequè facile sit, vt illi etiam qui extra Monasteria degunt, singulari quadam ratione & per ἀσκήσεις haud vulgares verae pietati, adeoque & temperantiae, continentiae, humilitati, rerumque omni-

um

Querelae
eruditorum
de corrupti-
one sta-
tua Monasti-
ci.
* de Vanita-
te scientia-
rum cap.
XLII.

* Ep. XLII.

um abnegationi litent, quisummus certe est ἀσκήσεως gradus, quocunque etiam se externa habeant modo.

De flagellationum apud Monachos maximo abusu.

*p. 23.

§. XXVII. Priusquam hinc discēdam, facere non possum, quin flagellationis iniciam mentionem, cuius quippe non ita pridem grauiissimum in disciplina monastica abusu. BOILAEVS quidam, haud incelebris in Gallia Abbas, notauit in *Historia Flagellantium, de recto & perverso flagrorum usu apud Christianos*; Parisiis A. M. DCC. edita. Videtur enim & hęc Monastica ἀσκήσεως haud cōtemnenda pars a philosophis petita, & in Romanam introducta ecclesiam. LVCIANVS sane in Dialogo sub titulo Nigrini de moribus philosophi, refert *, extitisse sua atate philosophos, qui virtutis exercitationem putabant, si multis necessitatibus & laboribus iuuenes resistere assuefecissent; quapropter multi se ligari iuebant, alii vero verberibus flagellabant, qui vero gratiosiores erant, sufficiem cutis radebant ferro. Et conferri hic etiam possunt, quae de similibus fere Pythagoraeorum exercitationibus supra disseruimus. Apud veteres Christianos hoc ἀσκήσεως genus plane incognitum fuisse, antea laudatus Auctor erudite docet, *capite V. & VI.* Sequenti autem septimo capite euincit, flagellationum spontanearum usum non inuentum fuisse ante annum M. XLVII. aut M. LVI. quo floruerit PETRVS DE HONESTIS, DAMIANI dictus, nec receptum sine magna virorum illustrium repugnantia. Brunonem quoque Carthusianorum Patriarcham Acesin flagellationum spontanearum prorsus repudiasse, docet. Quo pacto autem orta tandem sit secta flagellantium, & quā ab ea incommoda in ecclesiam & rem publicam redundauerint, notius est, quam vt exponi hic a nobis debeat, & ipse quoque Auctor, capite nono fusius hoc edisserit. Ego certe non video, quod flagellationes eiusmodi ad voluptates corporis edomandas aliquid conferre possint, imo ad eas irritandas interdum conducere, idem Abbas doctissimus comprobauit, capite decimo eiusdem operis. Nec ex scriptura sacra aut antiquae ecclesiae monumentis vel vnico

vnico exemplo hocce ἀσκήσεως genus comprobari potest. Ab-
 usum autem accedere grauissimum, eumque nec hodiernum
 in ecclesia Romanensi cessare manifestum est, plerisque stre-
 nue se flagellantibus, qui ceteroquin ad omne flagitiorum ge-
 nus parati sunt. Vnde concludo non superuacuum modo,
 sed noxium etiam & minime tolerandum esse hoc ἀσκή-
 σεως genus, meritoque adeo illud cum aliis superstitiosæ & ine-
 ptæ ἀσκήσεως generibus, a Protestantibus reici atque da-
 mnari.

§. XXVIII. Sed ad philosophicam reuertimur ἀσκησι & *In ἀσκήσει*
 quid in ea aut laude aut censura dignum, paucis exponemus. *veterum*
 Primo itaque illi occurrunt, omnium maxime vituperandi, *philosopho-*
 qui habitu cultuque externo philosophos mentientes, nihil *rum nota-*
 minus erant quam philosophi. *Homines ignavi ac desides, ita-*
 eos depingit A. GELLIVS * *operi barba & pallio mores ac emolu-*
menta philosophiae in linguae verborumque artes conuertebant, & vi-
tia facundissime accusabant, intercutibus ipsi vitiiis madentes. Hi e-
hypocrisis.
 rant philosophi ἀνευ τῆς πράττειν, μέχρι τῆς λέγειν, quos MAV- * *lib. XIII.*
 RELIVS ANTONINVS Imperator Φύματα ἢ ἀποσήματα vocat * *cap. VIII.*
 & in quos illud Herodis supra iam relatam quadrat: *barbam* * *lib. II. cap.*
& pallium video, Philosophum non video. Hi quod officio suo fa-
XVI.
 tis se fecisse putabant, si corpore squalidi, lacero pallio tecti,
 barba horridi, vultu tristes incederent, merito omnium se
 exponebant ludibrio: satyricisque scriptoribus HORATIO,
 PERSIO, IUVENALI, LUCIANO, ridendi & iocandi haud infre-
 quendum præbuerunt argumentum. Et LUCIANVS quidem
 eos alicubi ita describit: * Est hominum genus iners, conten-
 tiosum, gloriae cupidum, qui variis rationum labyrinthis *In Icar. p.*
 excogitatis, alii sese Stoicos appellant, alii Academicos, alii *m. 544.*
 Epicureos, alii Peripateticos, aliis item vocabulis his mul-
 to magis ridiculis. Deinde cum illud venerabile nomen
 sapientiae induerint, tum adductis in alrum superciliiis, pro-
 missa barba, fucatoque habitu obambulant, simillimi tragae
 diarum actoribus; quibus si personam stolamque illam auro

E

spar-

„sparsam detraxeris, reliquum est ridiculū, nempe homunculus
 „septem denariis ad agonem conductus. In his ergo cum ἀσκη-
 „σις philosophica nihil aliud esset, quam foedissima & ridicula
 hypocrisis, nō proluxa disquisitione, laudanda ne an vituperan-
 da sit, opusest. Mutatis nominibus hodie eadem luditur fabula.
 Hinc quod PACUVIVS apud GELLIVM dixit: *ego odi homines ignava
 opera philosopha sententia*, id non male aliquis vnica immutata
 voce ita extulit: *ego odi homines ignava opera, theologa sententia*.
 Multi namque sunt, vt SALVIANVS *loquitur, qui verbis de con-
 uersorum venerabili choro esse videri volunt: qui religionem vestibus si-
 mulant, qui fidem cingulo adserunt, qui sanctitatem pallio mentiun-
 tur: *interim vitam in lustris ac popinis agunt, & quod vna manu ex-
 fruant, hoc est, doctrina, id altera, vitavidelicet, destruant.*

contra a-
 varitiam p.
 m. 53.

Secundo re-
 liquorum
 superbia.

§. XXIX. Alii vero forte serio & non per simulationem,
 ad coercendas cupiditates haec exercitationes instituerunt,
 quos tamen saltem inter Ethnicos philosophos, longe paucissi-
 mos fuisse arbitror. Ast non errauero, si dixerim in hisce, qui
 optimi fuisse videntur, semper subtilem quandam ambitio-
 nem gloriaeque latuisse cupiditatem, quam ipsi forte non a-
 gnouerunt. ANTISTHENEM certe huius vitii arguit SOCRATES.
 Cum enim ille discissum pallium, ita vt conspiceretur, a-
 liquando vertisset, & Socrates id videret: ὄρω inquiebat, σου
 δια τῆ τελευταῦς τὴν φιλοδοξίαν tuam per pallium gloriae cupidi-

*Laertius in *tatem video*. * DIOGENES Synopenfis, Cynicorum eminenti-
 Antisthene. tiissimus, ob singulares ἀσκήσεις longe fuit, vt supra diximus,
 celebratissimus. Ast & huic gloriae cupiditatem exprobrauit

PLATO. Huius enim cum ille conculcaret stragulam, addens:
 Platonis inane studium conculco, regerebat Plato: ὄσον ὦ
 δόγεες τῆ τυφῆ διαφάσεις, διοκῶν μὴ τετυφῶς εἶαι, *quantam o!*
 * *vid. Dio-* *Diogenes qui elatus non videris, elationem prae se fers.* * Ipse hoc a-
 genes *Laer-* gnoscit SENECA, totum philosophicae ἀσκήσεως apparatus
 tius l. VII. apud plerosque nihil aliud quam ambitionis & vanae gloriae
 „fuisse instrumenta. Asperum, inquit, * cultum & intonsum
 * *Ep. V.* „caput, & negligentiore[m] barbam & indictum argento odium,
 „&

„& cubile humi positum, & quicquid aliud ambitionum per-
 „versa vita sequitur, deuita. Pleraque hic vides philosophi-
 cae ἀσκήσεως instrumenta enumerata, sed ob iniustam eis
 ambitionis notam, vnico etiam prostrata ictu. Sed nolo plura
 addere: ex huiusmodi enim hac de re exposuimus, in dialogo de
 moribus philosophorum.

§. XXX. Summa ergo totius rei huc redit.
 In se quidem ἀσκήσιν istam magnopere laudandam
 censeo. Et quis non laudaret omne istud, quod vitii,
 quae infelices homines reddunt, opponimus? Ast in
 gentilium philosophorum ἀσκήσεις hactenus illud desideran-
 dum, quod primo semper labes subtilioris ambitionis splendi-
 dissimis illorum adpersa fuerit actionibus. Deinde quod ista
 ἀσκήσεις sua, quantumuis austeri, quantumuis rigida, verum
 tamen non obtinuerint finem; quem sine fide vera, sine gratia
 Dei, per fidem tantū operante, frustra quis consequi annititur.
 Rursus & illud desidero, quod vnaquaeque secta suas ἀσκήσεις
 promiscue omnibus comendauerit, cum aliae contra exercita-
 tiones cōueniant iis qui voluptati dediti sunt; aliae iis quos am-
 bitio vexat aliae quos auaritia intransuersū agit. Sed quicquid
 huius sit, studium quod in prauis cupiditatibus debellandis po-
 fuerunt, in se laudandū. Imo eiusmodi hoc est, vt effoeminatos
 & molles homines, qui se Christianos vocant, rubore perfun-
 dere debeat, quod hi diuinæ gratiae thesauris abundantes tor-
 peant, & inter voluptates foedisimasque cupiditates vix fer-
 re queant, vt laudentur ista ἀσκήσεως genera, tantum abest vt
 similes virtutis causā subire molestias velint. Atque hic est
 vnicus fere, saltem praecipuus philosophiae fructus, vt istam
 veterum fortitudinem videntes, atque expedientes tandem
 cogitemus, quid nos deceat, quorum erat in omni virtu-
 tum genere ita excellere, vt longissimo spatio istos
 gentilium Ascetas post nos relinque-
 remus.


*Quid por-
 ro in ea
 laudandum
 aut vitupe-
 randum,
 paucis indi-
 catur.*

T A N T V M.

ORNATISSIMO IUVENI,
IO. FRIDERICO Reichenbach!

S. D.

P R A E S E S.

TTi academicos eo comparatos credunt honores, vt non vanae nec ineptae inferuiant ambitioni, sed vt ordine cuncta atque decenter in litterarum sedibus peragantur, illisque demum docendi alios munus concedatur, qui idonei ad illud iudicati sunt, hi demum ita vt decet, hac de re existimare videntur. Eaque & Tuae quin se deat menti sententia, vt nullus dubito, ita dum & priuatim Tuos nobis probasti profectus, & publico etiam eosdem demonstraturus es specimine, iamque conferendi sint, quos expectis, Philosophici honores, meum esse putavi, applaudere Tibi hanc ob rem ac congratulari. Ipse tamen etiam intelligis, rem arduam esse atque difficilem, veri Philosophi tueri rite nomen partesque explere, cum non eruditione modo Philosopho digna, sed vitae etiam probitate morumque innocentia, vt haec ipsa luculenter testatur dissertatio, antecellere alios atque praestare debeat. Quare diuini Numinis Tibi apprecor gratiam, vt ea adiutus, quem ingressus es sapientiae cursum, prospere & ex animi Tui sententia absoluas, verique & Christiani Philosophi nomine tituloque dignum Te praestes. Hoc vt precibus indefessis a Deo impetrandum est, ita meas Tuis coniungere, non desinam. Vale.

❧ (o) ❧

AB: 155 159

ULB Halle 3
002 673 711

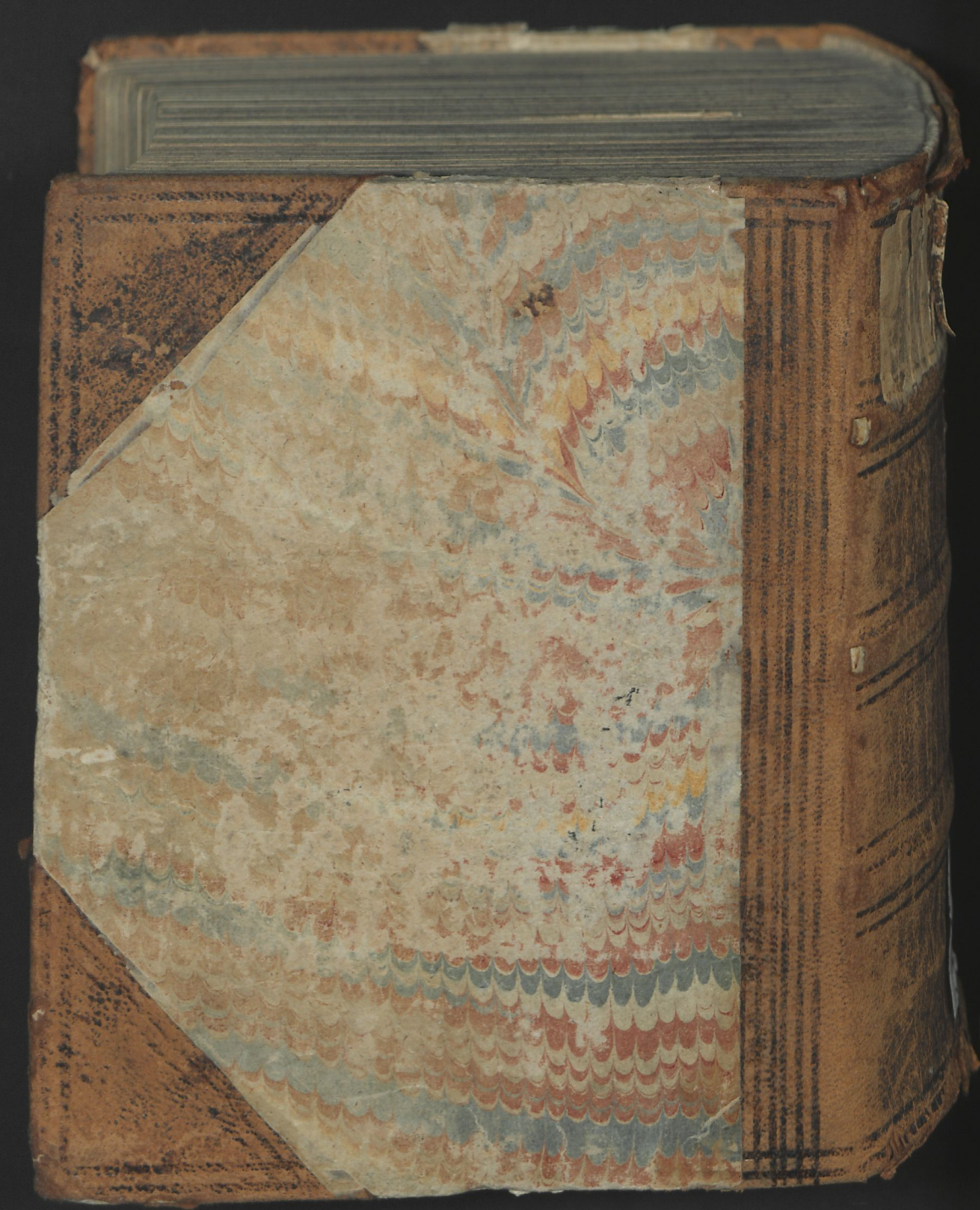


17

56.

1017







7.

Q. D. B. V.
DISSERTATIO HISTORICO-MORALIS
de
A Σ K H Σ E I
PHILOSOPHICA,
quam
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO,
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
DN. FRIDERICO WILHELMO,
REGNI BORUSSIAE HEREDE, ET RELIQUA,
PRAESIDE
IO. FRANCISCO BVDDEO,
P. P.
PRO SVMMIS IN PHILOSOPHIA HONORIBVS
RITE CONSEQUENDIS,
A. D. IVN. A. M. DCCCI.
ERVDITORVM EXAMINI
submitte
IO. FRIDERICVS Reichenbach/
Herftadiensis-Saxo.
HALAE MAGDEB. Typis Chr. Henckelii, Acad, Typogr. gr.

